

Newtonin kolmas laki

5.12.2008 9.42 | Kaj Granlund | Yleinen

Kun seuraan riitojen ja sotien uutisointia, mieleeni nousee kysymys siitä, kumpi on vaarallisempi, voima vai sen vastavoima, tai rautalangasta: ”johtuuko sota sotilaista vaiko sodan vastustajista?”.

Psykologiassa sanotaan että ihmisellä on tarve heijastaa toiseen ihmiseen itsessään ahdistavana tai ei-hyväksytyinä koettua tiedostamatonta ominaisuutta. Puhutaan projektiosta, josta ensimmäinen kirjattu väite lienee ”.. malka omasta silmästä ja sitten vasta rikka...”. Projektio tulee helposti esille ihmisjoukkoihin kohdistuvissa mielikuvissa, ja tätä ominaisuutta on kautta aikojen käytetty hyväksi kiihottamaan ihmisiä toisiaan vastaan.

Kun sota pauhaa, ja TV-ruudut täyttyvät toinen toistaan paremmista sotaherroista ja asiantuntijoista, toimittajat määrittelevät keskustelun suunnan, ja asiantuntijoita käytetään tukahduttamaan katsojien oma kritiikki - täytyyhän professorin tai kenraalin sanaan uskoa! Näin luodaan toimittajien ja asiantuntijoiden rakentamat hyväksyttävät kohteet projektiolle - onhan se täysin luvallista lyödä tai tappaa esimerkiksi natseja?

Julkisuuden ja median lietsoma vastavoima saattaa kuitenkin muodostua suuremmaksi rauhaa uhkaavaksi tekijäksi kuin projektion kohde. Tästä on lukuisia esimerkkejä esimerkiksi Ruotsissa.

Yksi dimensio asiaan saadaan soveltamalla Newtonin kolmatta lakia, jonka mukaan rakentavan dialogin edellytykset hylkäävä vastakkainasettelu syntyy vastakkainasettelusta. Koska Newtonin kolmas laki koskee massaa, voidaan vastakkainasettelu mitata huudon (massan) perusteella - pienen ryhmän on rähjättävä näkyvämmiin, jotta tasapaino valtaväestön mielipiteen kanssa säilyy.

Ja yhteiskunnassamme sitä palvellaan, joka huutaa eniten
